

DE NIEUWE PRESIDENT VAN DEN HOOGEN RAAD.

Jhr. Mr. W. DE SAVORNIN LOHMAN
benoemd tot President van den Hoogen Raad der
Nederlanden.

Hij kreeg op straat plotseling een beroerte en is dood thuisgebracht."

"Dood!" riep Allan uit, nog niet in staat te begrijpen dat de vriendelijke joviale man, die van morgen aan het ontbijt nog met hem gepraat en gelachen had, niet meer in leven was.

Hij was versuft, doch weldra kwam bij hem het bewustzijn dat hij nu de steun moest zijn voor zijn moeder en zusters.

"Arme, arme moeder!" zei hij, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg.

De volgende dagen waren voor hem als een nachtmerrie. Hij moest alle regelingen voor de begrafenis treffen, zijn moeder en zusters troosten.

Eindelijk was de begrafenisdag daar. De broeder van mevrouw Severs, Enoch Ramsden, een rijke vrijgezel uit Yorkshire, kwam over om zijn zwager de laatste eer te bewijzen en tevens diens zaken te regelen. Hij was een man niet een beslist maar onaangenaam en lompe karakter. De eenige troostwoorden die hij den treurenden toesprak waren: "Ach, voor iedereen komt de tijd!" Het grootste deel van den dag bracht hij door op de kamer van den overledene met het uitzoeken van diens zaken.

Eenige dagen na de begrafenis riep hij Allan bij zich. "Alles is nu achter den rug en thans moeten we eens zakelijk praten, jongmensch!"

"Ja," antwoordde Allan stroef.

"Ik heb je vader's zaken uitgezocht. Hij was niet wat je noemt een ordelijk en spaarzaam man."

Allan fronste het voorhoofd.

"Het bevalt je niet dat ik dit zeg," zei oom Enoch, wiens scherp blik niets ontging. "Maar ik houd rekening met de feiten. Ik zeg je hij was geen spaarzaam man. Ik heb de nalatenschap van je vader nauwkeurig nagegaan: als de begrafenis-kosten en de andere nog loopende rekeningen betaald zijn, zal er nog maar een paar honderd gulden overblijven. Bovendien is er nog een verzekeringpolis van een duizend gulden en de meubelen. Je vaders inkomen bedroeg gedurende de laatste tien jaar ruim zes duizend gulden. En daarvan heeft hij slechts zooveel overgespaard."

"U behoeft mijn vader niet te beoordeelen," zei Allan.

"Ik noem slechts feiten. Nou blijft je moeder achter met drie meisjes die nog school gaan. Die zijn nu allen aan jouw zorg overgelaten! Wat verdienen je op dit oogenblik?"

"Twee duizend gulden per jaar. Het is niet veel."

"Genoeg als je maar zuinig te werk gaat. Krijg je spoedig verhooging?"

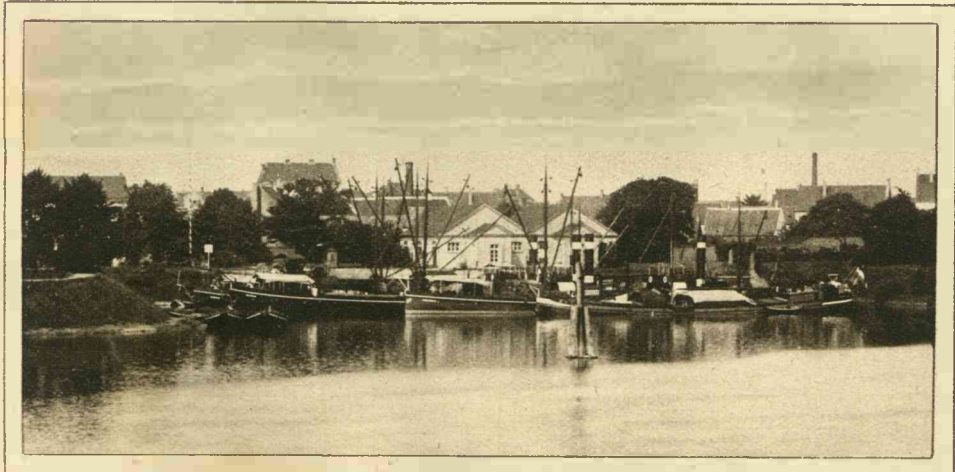
"Waarschijnlijk krijg ik jaarlijks 200 gulden meer."

"Welnu, dan is alles in orde," hernam oom Enoch opgewekt. "Natuurlijk zal je je voorloopig wat moeten bekrimpen, en een kleinere woning moeten nemen."

"Ik was juist voornemens te gaan trouwen," zei Allan.

"Zoo! — Hoe oud ben jij?" — "Vijf en twintig!"

WAAR DE ZEPPELINS GEVULD WORDEN.

De waterstofgasfabriek te Emmerik, waar de Zeppelins hun gas krijgen. De fabriek is eigendom der margarinefabriek „Germania," een Zustervennootschap der bekende Jurgensfabrieken.

„En zij?" — „Een en twintig!"

"Welnu, dan wacht je vijf jaar! In dien tijd zijn je zusters van school en kunnen ze je moeder helpen. Jij zult dan drieduizend gulden verdienen. Reken daarvan dan duizend gulden af voor onderhoud van je moeder en dan houd jij nog net zooveel over als je nu verdient. En wat beteekent vijf jaar wachten? Ga naar je aanstaande en spreek er met haar over. Indien je het goedvindt, ga ik met je mee en zal haar uitleggen, dat 't zoo 't verstandigst is."

Allan keek naar het strenge, onbewogen gelaat van zijn oom. Hij wist dat deze zeer rijk was, en zonder het minste bezwaar zijn zuster en nichtjes zou kunnen onderhouden. Een oogenblik dacht Allan er over zijn oom om hulp te vragen, maar hij kwam er dadelijk van terug: hij wilde zich niet wagen aan de vernedering van een weigerend antwoord.

"Ik zal vanavond met Olive er over spreken."

"Dat wil zeggen, ik behoef niet mee te gaan," grinnikte oom Enoch. „In orde! och, wat hindert 't vijf jaar te wachten. Trouwen doe je altijd nog jong genoeg. Je bent dan dertig. Nou, ik geloof dat ik alles zoo goed geregeld heb. Ik dacht er niet aan mij ooit zoo in te spannen voor mijn familie." Allan ging dien avond naar zijn meisje, overeenkomstig zijn belofte aan oom Enoch.

Olive kuste hem hartelijk en zei: „Arme jongen, wat een verlies voor jou!"

"Erger dan je denkt, Olive," antwoordde hij. „Vader heeft slechts weinig nagelaten. Ik ben dus verplicht moeder en zusters te onderhouden. We kunnen daarom de eerste vijf jaar niet trouwen. Ziedaar, nu weet je het ergste."

Hij zag hoe zijn meisje verbleepte.

"Ik mag niet van je eischen, zoolang op mij te wachten, dat zou niet nobel wezen. Het is beter afscheid van elkaar te nemen, misschien vind je een gelukkiger man."

De kleur kwam even plotseling weer op haar gezicht terug. „Allan! Allan!" riep ze uit. „Ik zal op je wachten, vijf jaar, tien jaar als je wilt! maar praat niet van afscheid nemen. Ik wil niet met je breken, nimmer! Tenzij jij mij mocht zeggen, dat je... een ander liever hebt dan mij. Moed, liefste! Misschien duurt het niet eens vijf jaar!"

Hij keerde laat in den avond een beetje meer bemoedigd naar huis terug. Hij vond zijn oom alleen op hem wachtende.

"Ik heb op je zitten wachten," zei oom. „Morgenochtend ben je al vroeg weg en in den namiddag is er geen gelegenheid om over zaken te spreken als de vrouwen er bij zijn."

WIE HELPT ONS ZOEKEN?

EDOUARD CORNU,
Nieuwstraat 9, Wygmael
bij Leuven, zoekt naar
zijn vrouw, geb. Jeanette
Willems, oud 25 jaar en
zijn dochttertje Madeleine
Cornu, oud 2½ jaar.
Nadere bijzonderheden
geeft de Redactie van
„PANORAMA",
Doezastraat 1, Leiden.

Bovendien moet ik morgen weg anders is mijn spoorkaartje verlopen. Wel, wat heeft je meisje gezegd?"

"Ze wil vijf jaar op me wachten," antwoordde Allan stroef.

"Nou, zei ik 't niet? Is het niet een genoegdoening te weten dat alle familiezaken goed geregeld zijn?"

Den volgende morgen was Olive Maine bezig met stof afnemen, toen ze een vreemdeling zag aanbellen. De dienstbode was even uit, dus deed ze zelve open.

Een oude heer met streng uiterlijk en sluwe oogen stond voor haar. — „Is u juffrouw Olive Maine?" vroeg hij.

"Ja!" antwoordde ze. — „Ik ben de oom van Allan! Heb je hem niet over oom Enoch hooren spreken?"

"Ja, mijnheer Ramsden! Wilt u niet binnenkomen?"

"Nee, ik wil dat je met mij uitgaat. Mijn zuster sprak van een huis in Tulse Hill, dat je had willen huren. Dat zou net iets voor mijn zuster wezen. Ze heeft het echter zelf niet gezien en Allan is natuurlijk naar zijn werk. Wil je dus met mij meegaan en het mij eens laten zien?"

Het meisje aarzelde een seconde. Het was al heel verdrietig voor haar het huisje waarin ze gehoopt had gelukkig te zijn te moeten afstaan aan anderen, al waren die

DE DIRECTEUR VAN HET G. E. B. TE 'S-GRAVENHAGE.

C. J. F. BAKKER,

die als opvolger van den Heer Singers tot directeur van het Gemeentelijke Electriciteitsbedrijf te 's-Gravenhage werd benoemd.

anderen Allan's moeder en zusters. Maar, wat hinderde het ook eigenlijk nu ze er zelf niet in kon wonen?

"Als u even wachten wil, zal ik u er heenbrengen," zei ze.

Oom Enoch zat even later in de tram met onverstoordbaar gezicht. Hij zei niets tot de conducteur kwam.

"Ik zal wel betalen," zei hij tot Olive. „want je gaat mee op mijn verzoek. — Twee passies!"

Eindelijk bereikten ze Tulse Hill; oom Enoch bekeek het huis en maakte honderden aanmerkingen.

"Geloof je dat het hun bevallen zal?" vroeg hij eensklaps.

"Ik denk van wel," antwoordde het meisje dapper.

"Jij wilt dus vijf jaar op mijn neef wachten?"

Ze keek hem recht in de oogen.

"Ik wil tien jaar wachten, als 't noodig is."

Oom Enoch klopte zijn pijp uit langzaam en in gedachten, toen zei hij:

„Ook ik vroeg eens een meisje dat ik beminde vijf jaar te wachten, omdat ik mijn moeder en zusters moest onderhouden. Zij wilde niet! Ik ben ongetrouwd gebleven!"

„Dat doet me leed," zei het meisje.

„Zij was niet als jij," hernam oom Enoch, terwijl hij zijn pijp opnieuw vulde. „Zij begreep niet dat de plicht van den man het eerste komt. Maar jij hebt een nobel karakter! Hij is ook een nobele kerel! Hij zal een flink man worden. Hij heeft mij geen oogenblik om geld gevraagd. En nu zal ik je zeggen dat ik plan heb mijn zuster in haar oude huis te laten blijven en haar vijfduizend gulden per jaar te geven. En ik zal voorts dat aardige huisje koopen en het aan jou geven als bruidsgeschenk. Denk er om, ik geef het aan jou, niet aan Allan. Hij moet dus aan jou de huur betalen en die breng jij op de spaarbank, dan krijg je later een sommetje bijeen, als je soms weduwe mocht worden." — „O, mijnheer Ramsden!"

„Oom Enoch moet je me noemen. Ga nou met me mee naar den huiseigenaar, dan zul je zien hoe ik aan een koopje kom. De lei hier overvragen erg. Let een. on hoe ik met hem praat. Ik zal je leeren hoe je zaken moet doen. Alles wat ik van den gevraagden prijs kan afdingen, krijg jij om meubelen voor te koopen."

„Ik kan niet! Ik kan niet!"

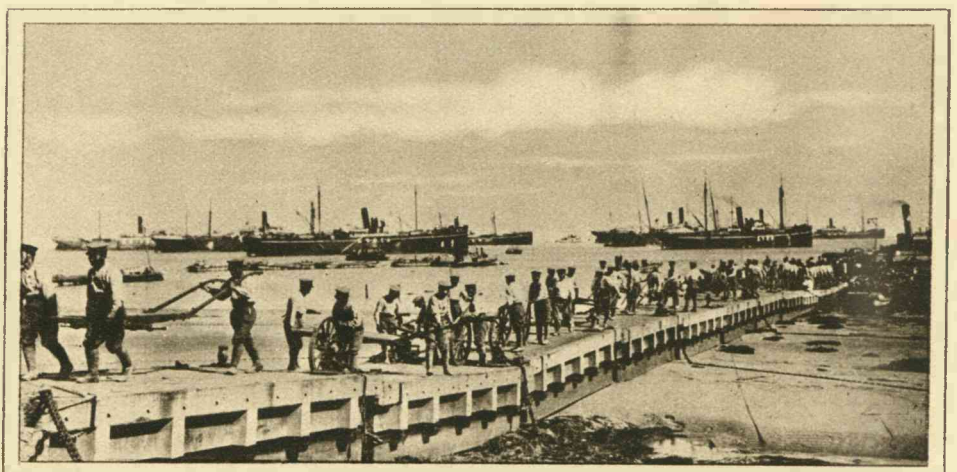
„Wat niet?"

„Denk eens aan dien armen jongen die nu zoo mistroostig is. Ik wil eerst naar hem toe gaan om het hem te vertellen."

„Laat hem maar even wachten, 't zal hem goed doen. Er is niets dat een man zoo goed doet dan een beetje tegenspoed als hij jong is. Bovendien het zou je meer dan een halven gulden aan spoorgeld kosten. Weet je wat, stuur hem dan een telegram, dat kost maar een kwartje. Je moet niet onnoodig kosten maken, dat kwartje is toch al weggegooid geld, maar met meisjes moet men een beetje toegevend zijn.

Het spijt me hieraan te moeten toevoegen, dat de huiseigenaar van oom Enoch een heel slechten indruk heeft ontvangen: hij vond hem in geen geval „een nobel man."

DE JAPANNERS NEMEN TSINGTAU IN BEZIT.

Op onze foto wordt de landing der Japannezen in de baai van Lao-shan-wan weergegeven. Men ziet in de baai de Japanneesche oorlogs- en landingsbooten.